

BÁRÁNY

Szabó Magda versei

(Egyetemi nyomda 1947)

Mi az oka a költőnek mai előretörésének? Napjaink magyar lírájában egyre több női hang szólal meg s szinte nyoma sines bennük a szokásos kezdeti elfogódottságnak: meglepő fölényvel és biztossággal zengenek s énekük túljutott a feminimum rossz értelemben vett korlátozó körein; emberi tartalom van a mélyén, a földredobott Lény nemnélküli vad elkeseredése, a Törvény csillagközi hálójába akadt lélek kegyetlen kényszere kiált és nyöszörög belőle. Nyoma sines a női hangok emez új énekében sem annak a parfümös impresszionizmusnak, amelynek pállott és egyre pállóbb illatától olyannyira émeleggett már a gyomrunk, sem pedig azoknak a kézimunkás esecsebecséknek, amik az előbb említett szaglási élmény vizuális velejáróiként a szemünket rothasztották, valahányszor csak hazai asszony-költőink verses készítményeit voltunk kénytelenek fogyasztani. (Dicséret és dicsőség persze az *igaziaknak*, akik Árva Bethlen Katától a nagyszerű Kaffka Margitig és még tovább Török Sophien és több érdemes kortársán keresztül vezetve a lánc folytonosságát egészen a most tárgyalandó legújabbakig — ahelyett, hogy ambróziától fetrengő légnemű lényeknek akartak volna látszani, mertek és mernek, tudtak és tudnak azok lenni, amik: igazi nők és igazi emberek s e kettő folyamánaként: igazi művészek!)

Mi az oka a költőnek mai előretörésének? — tesszük fel újra a kérdést. E fiatal nők költészete annyira kemény, annyira határozott, oly igen közeláll a jelen férfilíra-ideáljához, akkora mértékben nélkülözi mindazokat az ismerveket, amiket a nő-líra jellemzőiként tekinteni megszoktunk,

hogy szinte önkénytelenül felmerül bennünk a kérdés: vajjon hát nem a férfiaktól vették-e kölesön hangjukat, ezzel is az epigonság vádját emelők malmára hajtván a vizet, akik éppen azt vetik a legújabb nemzedék szemére, hogy poézise eltanult és eltanulható.

A válasz: — aligha. S ami például a kitűnő Nemes Nagy Ágnes vagy a kötetével most jelentkezett Szabó Magda költészetét illeti: — egészen bizonyosan nem! Sokkal egyénibb, sokkal eredetibb tehetségekkel állunk itt szemben (s ennek megállapításához egyetlen versük elolvasása is elegendő) semminthogy ne kellene az epigonizmus vagy utánérzés ama durva, félreérthetetlen formájának, — mellyel a fiatalok vádoltatnak — gyanuját már az első pillanatban visszautasítanunk. Egészen másról van itt szó, nem utánzásról. Hanem éppen arról, hogy a nőnek ma már nem kell a férfit *utánoznia*, mert a haladás erői külsőleg és belsőleg (társadalmilag és etikailag) odaajuttatták, hogy egyenrangúvá vált vele s egyforma feltételek között és egyforma felelősséggel, lényegileg hasonló problémákkal birkózva együtt kapaszkodnak az egyetemes emberség nő- és férfifölötti, ideáinkban már felmagaslott esúcsai felé.

Ez az érem egyik, *fényesebb* oldala, amely a jövő felé világít. Az érem másik, *sötétebb* oldala a múlt felé mutat. A közelmúlt véres kataklizmája felé, amely negatív értelemben éppennyug elmosta a nő és férfi közötti különbséget, ahogyan pozitív értelemben a jelennek és jövőnek el kell mosnia. Mert ami most az alárendeltségi viszony és a sok évezredes elnyomás felszámolásából adódik, azt pár évvel ezelőtt a borzalom szavai, ágyúkilövések és bombabecsapódások ordították a fülünkbe: hogy mindegy, akár férfi vagy, akár nő, a kegyetlen isten tenyerén di-

dergő Eleven, egyforma sors vár itt valamennyiünkre és nincs neme a lélek iszonyatának!

De most már vegyük elő Szabó Magda szép kötetét, a Bárányt és mielőtt végkép sodrába kerülnének önliránk esábjának, folytassuk talán abból:

*Az ég valószerűtlen, szinte díszlet,
vagy mintha minden pontján a
világnak
új Messiás születnék, sárga gömbök
és füzéres ezüstgolyók cikáznak.*

.....

*A sarki fűszeres áruja széthull,
cigarettapapírban gázolok.*

Ime, ilyen égi és földi környezetben indul el a könyv. S csak azért kezdtem így, mert a fokozás esélyeit semmi körülmények között nem vagyok hajlandó eljátszani.

Néhány versszakkal később ugyan is ez következik:

*... ott leng velem a tűzér, kit legyek
leptek kapunkba zölden, éhenpusztult
öcsém,
a füstuszályú gép, mely felrobbant
a hegyen*

A Segítség című vers pedig így kezdődik:

*Egyszer a vérben térdrebuktál,
ragadt talpad meg tényered.
Egész este a kezed nézted,
nem fogtad meg a kényeret.*

S így folytatódik:

*Egy éjjel kialudt a lámpa:
megittátok az oxigént.
Jött férgekkel, büzzel, neszekkel,
hátafra mászott a sötét.
... Felüvöltöttél; gyujts világot!
Megharaptad a szalmazsákod.*

Nem folytatom, Az előbbiek bizonyítására ennyi is bőven elegendő.

De mégis. Hadd iktatok ide még pár sornyi idézetet, egy másik Szabó Magda költészetéből. (Érdemes ezt különben azért is figyelmükbe ajánlanom, mert olyan szép, hogy talán még a fiatal Vörösmarty is megirigyelte volna.)

*Tartja a csöndet a nagytemplom két
csillaga vállán,
égnéző teteje süllyed a súlya alatt.
Borzad a fákon a haj, a kavics legu-
rul, fut a gyermek,
hurkot vet kusza árny röpke bokája
köré.*

*Dől a sarok, nekihull, a szemében
verdes a lelke
s átsurran tükörén távoli lámpa-
sugár.*

Nos, a tétel teljes bizonyítása abban a különbségben foglaltatik, amely a kétféle idézet között mered.

Az utóbbi — esupa báj és esupa gyöngédség és esupa finom kees; a lét gyermeki mámora, szentivánéji varázslat; — ez az igazi, hogy úgy mondjam, az „eredeti” Szabó Magda; leányka, érzékeny és kívánesi, aki tág szemmel — ha nem triviális ez így: szinte valami kis állat: barika vagy maeskakölyök buksi módján — esodálkodik bele a világba és minden létező és felfogható szépséget kihabzsol belőle.

Az előbbiek — Sartre nyiltszini kínzásokkal operáló drámáinak hangulatát idézik. Ez a fiatal lány olyan szakszerűen beszél a vérről, mint egy henteslegény. A gyermek, akinek feje fölött az előbb még árnyakat és fényeket cserélgetett a titkos égi lámpa, miközben ő leguruló kavicsok zajától riadtan futott tova, a gyermek a korábban idézett (de későbbi keltezésű, vagy legalábbis a költőné későbbi lelkiállapotát tükröző) versek tanúsága szerint hintázó pincében várja a halált s „megharapja a szalmazsákot”.

Micsoda távolságot fog be ez a ketősség! Valóban, mintha az emberi lélek határ nélkül tágítható volna végtelenebbül a legvégtelenebb végteleneknél is. Mert nemcsak arról van szó, hogy egy gyermek kénytelen levetközni gyermekségét, egy nő kénytelen megtagadni nőiességét a történelmi grand guignol borzalmas színpadán, hanem még ennél is sokkal többről: itt már szinte az emberi létformából forgat ki valakit a csalódottság.

Kagylókését a benszülött / a sziklák közt feni. / Mit rajtam a civilizáció? / Több, mint az ingem, amely elfedi / a mellemet? — kérdi a kötet egyik legjobb versében, a Pentatonban.

A felelet „nem“-je szíventalálta ebben a költőben az embert s a holttetemet olyan könyörtelen tudatossággal dobja ki magából, mint a hajótörött éhenvesztett társát a tengerbe, akinek immár semmi hasznát nem veheti, — ha csak megenni nem akarja.

Igen, ezzel a könyörtelen elvető gesztussal, amellyel megszabadítja magát a diszkreditált emberség-ideától, nyilvánvalóan minden hajótöröttek szégyenének, a halottgyalázásnak a lehetőségét akarja kikerülni.

És éppen ezáltal bomlik ki ennek a magatartásnak az etikai háttere.

Szabó Magda igényt támaszt a legmagasabbrendű jogra: arra, hogy akkor se kelljen őt kívülrekeszteni az erkölesi törvények körén, amikor pedig a körülmények felmentvényt adnának neki ezek alól.

Nem gyalázza meg az embert sem magában, sem másban, — holott erre minden joga megvolna. Csak megundorodott tőle és szeretné elfelejteni. („Gyűlölködő ujjakkal tapintom tehetetlen / nagy boltos homlokom s emberi testemea.“ (Kiemelés a költőtől.) Könyve tele van állathasonla-

tokkal: hol tigrishez, hol halhoz, hol meg bárányhoz hasonlítja magát.

Mi lehet fontos annak a számára, aki ennyire kiábrándult az emberekből?

Az emberiség ideál- és eszmekínese, ezek a szép hazugságok, amiket hajlandó idődől-időre megtagadni a hatalom bírásáért, egy kis öldöklés kedvéért, — bizonyára nem.

Csak a legtapinthatóbb, legérzékibb valóság, a szerelem az, aminek hinní lehet.

Szabó Magda hitelensége, keserű kiábrándultsága a magyar irodalom szereneséjévé vált: már eddig is a bátorhangú szerelmes versek sorával ajándékozott meg bennünket. Ezek a versek nemcsak hitvallások, hanem vallomások is. Kit ne ütne meg az alább idézendő sorokban a visszatérő „szerelem“ szó, amely olyan intimen hat itt, mint a kedves alakja, kit, miután szobádat elhagyta, még egyszer megpillantsz az ablakon át.

Én nem akartam, szerelem, / szájadból inni sohasem / s most tikkadt szájjal keresem / hűvös szád ízét, szerelem.

Egyik vádpont ellenünk, fiatal költők ellen az, hogy nem foglalkozunk elég határozottan a kor problémáival. Szabó Magda rácafol erre a vádra. Nemcsak kimondhatlanul, magatartásának néma mozdulataival, hanem *hangosan* is beszél a közelmultról és a jelenről.

Azok fülében, akik megszokták tulajdonságosan komolyan venni kiábrándultság és én-líra oksági kapcsolatát, paradoxonként hangozhat ez a megállapítás.

Csakhogy Szabó Magda kor-költészeté — erre utaltam már — éppen nem cáfolata, — ellenkezőleg: aláhúzója, bizonyító megerősítése csalódottságának. Hiszen ennek az érzésnek maga a kor az oka, — éppen ezért — ha a kort idézi, nem a szokványos konstruktív szólamok megis-

méltóságának kedvéért, sem valamiféle átalakító szándékú hadakozás okából teszi, hanem egyszerűen tetemrehívást végez: egy lélek rámutat azokra az élő és élettelen tettesekre, akik elene a merényletet elkövezték. Ez az út, ha teljes terjedelmében belül is marad Szabó Magda határain, ha egészen az övé is, mégis csak kívülről vezet be hozzá.

Az utak természete, hogy közeledni-távolodni egyként lehet rajtuk.

Szabó Magdán múlik, hogy ezen a magaépítette egyetlen úton, amely a külvilággal összeköti, kifelé indul-e vagy még beljebb hatol rajta ön maga középpontja felé.

Rákos Sándor

BESSENYEI

Vajthó László tanulmánya

(Dante könyvkiadó)

XVIII. századi irodalmunk, származását tekintve, par excellence nemesi irodalom, de semmiképpen nem hasonlítható a XVII. századihoz, amely szépirodalmi gyújtópontjaiba a felsőbb osztály reprezentánsait állította és a XIX. századihoz sem, amelynek megrendült társadalmában inogni kezdett az osztály-tudatában megzavart nemesség önbálványozó biztonsága. Langyos osztály-öntudat árad a XVIII. század műveiből, s ha itt-ott — inkább csak a század utolsó harmadában — meg is nyilatkozik némi markánsabb kasztgóg, ez csak egyes darabokból csap föl és nem olyan erős, hogy determináns vonása legyen egy-egy írói magatartásnak. Bizonyos fokig függvénye ennek az a tény, hogy amíg a felvilágosodás nyomán észrevehetően hódít a globális nemzetszemlélet, addig a század első felének kiemelkedő triászát, Amadét, Mikest, Faludt (nemes mind a három) egyszerűen nem foglalkoztatta a nemzet politikai, de különösen társadalmi problematikája.

Mikes leveleiben még nem találkozzunk azzal a szemlélettel, amelynek abszolút középpontja a nyelvében és szokásaiban élő nemzet, s amely egyaránt jellemzi a század második felének következetesen haladó, vagy következetesen konzervatív íróit, Faludi prózai munkái idegenből átdolgozott és úgy-ahogy hazai viszonyokra alkalmazott elmélmédek, amelyeknek látóhatára még nem tágult túl a nemesség osztály-keretein. S Amadét, ezt a rokonszenvesen kozmopolita katonát és szerelmi kalandort ugyan mi más kötötte hazájához, mint verseinek nyelve és különösen az anyagi jólét reménye?

A századnak Besseyei az első íróegyéniisége, aki következetesen az egész nemzetet tartja szem előtt, aki nemesak egy osztályhoz, hanem egy néphez fordul, — mégpedig kopernikuszi szöggel, ha elődeinek negatívumokból megkonstruálható álláspontjához mérjük. Hasonló értelemben lépett ő nemzete elé, mint jó száz évvel azelőtt Apácza Cseri, vagy mint később Kazinczy és társai. Az a magatartás, vagy még inkább az a reflex-szerű megrázkódás, amelyet Bécs ernyesztő pompája és fölényes-könnyed szelleme Besseyeinél előidézett, lenyűgöző és esodálatra méltó. Hogy a tanulatlan, dépaysé szatmári nemesfiú Bécsben huszáros lendülettel köszörülte ki műveltségének esorbáit, ez meghatározó és természetes. De rendkívüli egyéniség kell ahhoz, hogy egy homlokegyenest más irányba ringató légkörben olyan szándékok pattanjanak ki valakiből, mint amelyenkről Besseyei röpírtai tanuskodnak. Van ebben a lélektan szaltóban valami optimista heroizmus; egy kései, pusztakovácsi magányában kelt írása a *Beszéd az országnak tárgyáról*, amely valahogy elsikkadt irodalmunk tudatából, csak megerősíti ennek a habitusnak, mint állandó élettartalomnak hitelét.

Százados évfordulók nem a legszerencésebb pillanatok objektív, időálló vélemények kialakítására. Vajthó László igyekszik a tudós áhítatos tárgyilagosságával közelíteni Besse nyeihez és ha könyvét új elméletek és szempontok nem is teszik különösebb irodalomtudományi eseménnyé, hasznos munkát végzett a Besse nyei-kutatások eredményeinek élvezetes formában nyújtott összefoglalásával és egy mind-mostanáig nélkülözött — teljesség igényével készült — Besse nyei-kép felvázolásával. Legfőbb érdeme ennek a kis kötetnek a szerző kitűnő tájékozottsága nehezen hozzáférhető anyagában, előadásának világossága és áttekinthetősége. Következetes szerkesztési elve a művek megjelenésének kronológiai tengelyére építi a tanulmányt; szinte az egyetlen célszerű megoldás ez egy népszerűsítő irodalomtörténeti munka megírásánál. „A népszerűsítés feladatát“ kívánja szolgálni Vajthó László és ebben implicite benne van az is, hogy bizonyos engedményeket tesz a tudományos igények rovására. A tudományos és népszerűsítő hangnem szintézisét azonban nem tudja mindenütt megteremteni, tanulmányának tónusa nem egységes. Két hangnem váltakozik benne; irodalmi műveltséggel nem rendelkező számára is érthető fejezeteket olykor egészen a forrástanulmányok elmélyedésére emlékeztető részletek követnek. Készséggel elismerjük, hogy könnyebb a Filozófus-ról népszerűsítő hangnemben írni, mint a bihari remetéről, vagy az Értelem kereséséről, de ha már az előbbi tárgyalásánál egy könnyedebb, fabulázóbb hangnemet használ, óvakodni kell, nehogy később ez a tárgyalási tónus még annál is differenciáltabbá váljék, mint amennyire azt egy böleselkedő mű természetszerűen megkívánja. Stílusa is érdekesebb, egyénibb, mintsem hogy kitűzött célját, a nép-

szerűsítést, szélesebb rétegekben szolgálhatná; a sűrű központozáson gyakran megtörik sorainak olvasmá nyossága.

A tanulmány nagyon is elszigeteli Besse nyeit korától, mellözi a XVIII. század második felének rövid irodalomtörténeti áttekintését, noha ezáltal történetileg is plasztikussá tehetné tárgyát. Bevezetésének Mikes-Besse nyei párhuzama eleve helytelen vágányra tereli az irodalomtörténeti relációkban gondolkodót. Ha igaz az, amit Halász Gábor esszéje meggyőzően dokumentál, hogy t. i. Besse nyei, ki nemesak bihari magányában, de a pezsgó-bozsgó bécsi társadalmi életben is belső-egyedüllétbe vonult, mintegy predestinálva volt a remeteségre, úgy éppen ellenkezője áll ennek Mikesre, kit Vajthó a „bihari remete“ analógiájára nevez „rodostói remeté“-nek. Mikes jellegzetesen társadalmi lény, ki éppen úgy beletalálja magát a párisi szalonok könnyed életébe, mint a sivárabb törökországi milióbe. Társalkodó természet, jól ismeri a eszevés intim gyönyörét, intenzív közlési vágytól sarkalva képzeletében teremt magának levelező partnert. A „hajthatatlan jellem“ és „megalkudni nem tudás“ inkább csak Besse nyeiére vonatkozhatnak, ámbár az ő egyéniségén is torzítunk valamieskét ezzel a jellemzéssel, nem is szólva a passzív, minden heroikus vonástól idegen Mikesről.

Nem érezzük kellően kihangsúlyozva azt a tragikus úrt, amely a szándék és kivitel között tátong Besse nyei életművében. A kifejezés csak nagyritkán éri el nála a szándék magaslatait, talán röpirataiban, ezekben a tömény, komor, kulturális programadásokban. Korának serkentője szeretett volna lenni, célkitűzései Kazinezy eredményeivel vetekednek, de nehézkes természete, a valóságos élettől „elfilozofálódott“

gondolatvilága — Vajthó finom meglátása ez — és mindennek hű tükre: rögzös, elnehezedett stílusa, keréktörői lettek szándékainak.

Amit Vajthó László könyve Besse nyeiről mond, csaknem egészében értékes és helytálló. Inkább csak azt kifogásolhatjuk, amit nem mondott el róla. Okolhatjuk ezért a szükreszabott kereteket, a 200 éves évfordulót, ezt a pátoszbura-ragadó kilátót és azt a szomorú ténytet, hogy Bessenyei munkái között még mindig akad kiadatlan, ami szinte lehetetlenné teszi a gondos előtanulmányozást.

Pándi Pál

SZABADULÁS.

Csorba Győző versei.

Batsányi Társaság kiadása.

Az Előszó mintegy programot ad és képet a költő munkamódszeréről. Korszerűség, lényegkeresés, finom formák, szóval: válogatás, válogatás. Bízató program. Hogyan tükröződnek ezek a szándékok a Szabadulásban?

Amikor Csorba Győző verskötetét lapozgatjuk, két fiatalon elpusztult költő jut az eszünkbe, akik a klasszikus esztétika világoskék légkörében és flauberti érintetlenségben ülnek a modern magyar Parnasszuson: Dsida Jenő és Radnóti Miklós. Korunk oly rokonszenves költői. Nemesak azért, mert sorsuk tragikus volt és szennyes, de ők klasszikusan emberiek és tiszták maradtak benne, hanem azért is, mert emlékük egy kimúlt, visszahozhatatlan költői magatartást jelent, a parnasszien szépség feltétlen rajongásának attitűdjét, amely joggal ébreszt bizonyos nosztalgiát legfiatalabb költőinkben. Ennek a nosztalgiának finoman árnyalt felhangjait véljük hallani Csorba Győző verseiben. Ezek az időnként

spontán előbuggyanó parnasszien hatások valószínűleg nem föltétlen meghatározói, de föltétlen útjelzői Csorba Győző költői pályájának. Ezek az útjelzők azonban ma nagyon fontosnak tűnnek: a versek más alkotómotívumaival való összefüggésükből ki lehet elemezni az ú. n. irodalmi válság egyes tüneteit. Közhely, hogy a társadalmi átalakulással párhuzamosan az esztétikai eszmények is megváltoznak. Most csupán egyetlen olyan jelenségre szándékozunk utalni, amely Csorba Győző kötetében lényegszerűnek mutatkozik és következményeiben minden bizonnyal figyelemreméltó. A parnasszien szépségfogalom ismertetőjegyein túl — meghatóan tökéletessé poentírozott képek; apró, raffinált hitelesítő motívumok, amelyeknek mindegyikét úgy komponálták, hogy azok önmagukban is a szépség feltétlen bizonyítékai; villogó lírai ötletek sokasága, amelyeket gondolkodás nélkül „bájjosaknak“ és „esodálatosaknak“ minősítettünk — mindezekon túl a Szabadulásban egy más, korszerűbb szépségeszmény tiszteletét fedezhetjük föl. Ezt, a parnasszien szépséggel szemben, impozáns szépségnek nevezhetnénk.

Íme, egy parnasszien kép:

*Ó, nézd az utak villogó szalagjait,
szegélyükön
a szunnyadó fák borzait, melyek
fáradhatatlan
villannak és fakulnak és mindig
bujtatnak egy kis éjt —*

(Május)

Egy impozáns kép:

*Íme, ember lettem újra én,
ember: hús, vér, velő —
mik testem rejtekén
bújtak, most bújnak elő
a boldog ösztönök.
Ember lettem — egy kicsit állat is:
a földért küszködök.*

Nyilvánvaló, hogy korunk a maga állandó nyugtalanságával, masculin-jellegű erőfeszítéseivel, a kollektívumra irányuló terveivel leginkább az impozáns szépség oldaláról közelíthető meg; a pusztán pranasszien kísérletezések ma legalábbis anakronisztikusan hatnak. Tény, hogy mai költőink általában az impozáns szépségek fölkatatására vállalkoztak.

Sokszor olvashattuk az elmúlt hónapokban a költők társadalmi és politikai közömbösségének különféle magyarázatát, elemzését. Nos, ha az impozáns szépség valóban közelebb visz a korszerű és időszerű valósághoz, akkor mai költőink hasonló törekvésért nyugodtan tekinthetjük formális keretnek és alappá válható magatartásnak. Bizonyos, hogy ebbe a keretbe aztán surlódás nélkül illesz-kehetnek bele a kor és a közösség igazi kérdései: az eddig idegenül szemlélt anyag most élménnyé, sőt témává lényegülhet.

A megtalált keretnek vonzereje van: ebben látjuk Csorba Győző költészetének egyik nagy pozitívumát.

A Szabadulás harmadik jegye: a

szürrealista vizionálás, amely — úgy tűnik — fiatal költőink gyermek-betegsége. Nem lehet állítani, hogy Csorba Győző tehetségtelenül vizionál; néha igazán finom hangokat sikerül megütnie. (Emlék.)

De az erősen szürrealista-ízű kísérletektől függetlenül: olyan finom érzékű költőnek, mint Csorba Győző, éreznie kellene, hogy a szabad asz- szociációs módszer a költői probléma könnyebb vége. A Szabadulás költő-jének — látnivaló — nem ez lenne az erejéhez mért feladat.

Mi akadályozza abban, hogy a mindkét értelemben impozáns kerete- ket betöltve, az igazi valóságra kö- nyököljön? Hihetően semmi. De felel- jen magának a költő:

*Egy törvény él benne, tebened:
t u d h a t o d álmat,
t u d h a t o d undorait, félelmét,
ritka derűjét,
sarju vágyai bomlását, fosztott
remegését,
szende szerelmét, vérszomját ...*
(Csak a múltot.)

Tóth Sándor.

AZ ÚJ KÖLTŐNEMZEDÉK ANTHOLÓGIÁJA

KARÁCSONYRA JELENIK MEG

LENGYEL BALÁZS

SZERKESZTÉSÉBEN ÉS

BEVEZETŐ TANULMÁNYÁVAL

„MISZTÓTFALUSI“ KIADÁS

Tanulmány-pályázat

A Művészeti Tanács abból a célból, hogy a fiatal irodalom körében az irodalmi tudatosulás legfőbb eszközét és műfaját, a tanulmányírást fejlessze, az ÚJHOLD folyóiraton keresztül fiatal írók számára tanulmány-pályázatot hirdet. Pályázni lehet minden irodalmi, vagy irodalomtörténeti esszével és tanulmánnyal. A pályázati műveket az ÚJHOLD kiadóhivatalában (Budapest, IX., Köztelek-utca 4/b.) zárt, jeligés boríték mellékelésével 1947. évi december hó 31-ig lehet beadni.

- I. díj: 1.500.— Ft.
- II. „ 1.000.— „
- III. „ 500.— „

A beérkezett pályázatokat a Művészeti Tanács által kijelölt bírálók vizsgálják felül és a pályázat eredménye az ÚJHOLD 1948. évi februári számában fog megjelenni. A pályadíjjal kitüntetett és a megdícsért tanulmányok közlési jogát az ÚJHOLD fenntartja magának.

DR. OEC. KÓS ÁRPÁD

**MŰSZAKI KÉPVISELETEK ÉS
NAGYKERESKEDÉS**

**SZERSZÁMOK
SZERSZÁMGÉPEK
MŰSZEREK
MŰSZAKI CIKKEK
EXPORT-IMPORT**

BUDAPEST, IV., IRÁNYI-UTCA 2. SZ.

(FERENCZ JÓZSEF RAKPART SAROK)

TÁVBESZÉLŐ: 187-660